

— Не сме.

— И азъ не съмъ чувалъ, — успокоилъ се Глупчо.
Ала селянинътъ видѣлъ пазвата му и се досѣтилъ:
— Чакай, ще те изцѣря азъ тебе довчера!

Тръгнали надвечеръ да си отиватъ. Селянинътъ
настигналъ Глупча, заприказвалъ го, сдружили се. Вър-
вѣли, вървѣли — уморили се. Взело да се стъмнява.

— Дали можемъ стигна преди изгрѣвъ въ село?
— попиталъ селянинътъ.

— Май че не ще бжде. Далечно е.

— Ами, знаешъ ли какво? — поделъ пакъ селя-
нинътъ. — Хайде да се носимъ. Азъ ще те нося доде
пропѣятъ пѣтлитѣ. А следъ това ти мене. Искашъ ли?

— Искамъ.

Яхналъ Глупчо селянина и си мислѣлъ: „Ехъ, че
го излѣгахъ! Доде пропѣятъ пѣтлитѣ ще стигнемъ ко-
май въ село. Ала щомъ изменили стотина крачки, селя-
нинътъ се престорилъ на пѣтеть и изкукуригалъ.

— Кукуригууу! — отвърнало пѣтлето изъ Глуп-
човата пазва.

— Хайде слизай, пѣтлитѣ пропѣха!